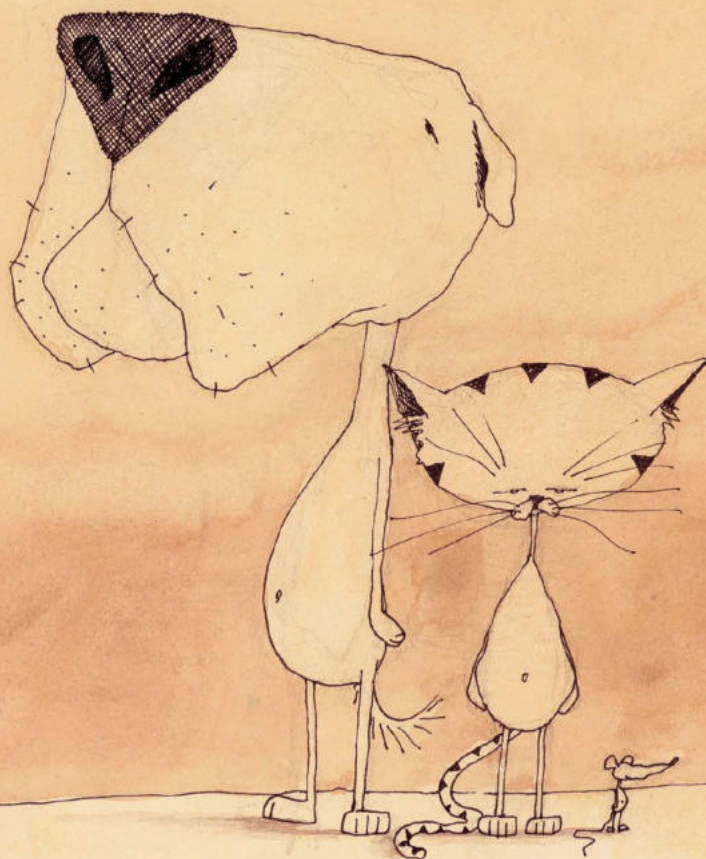

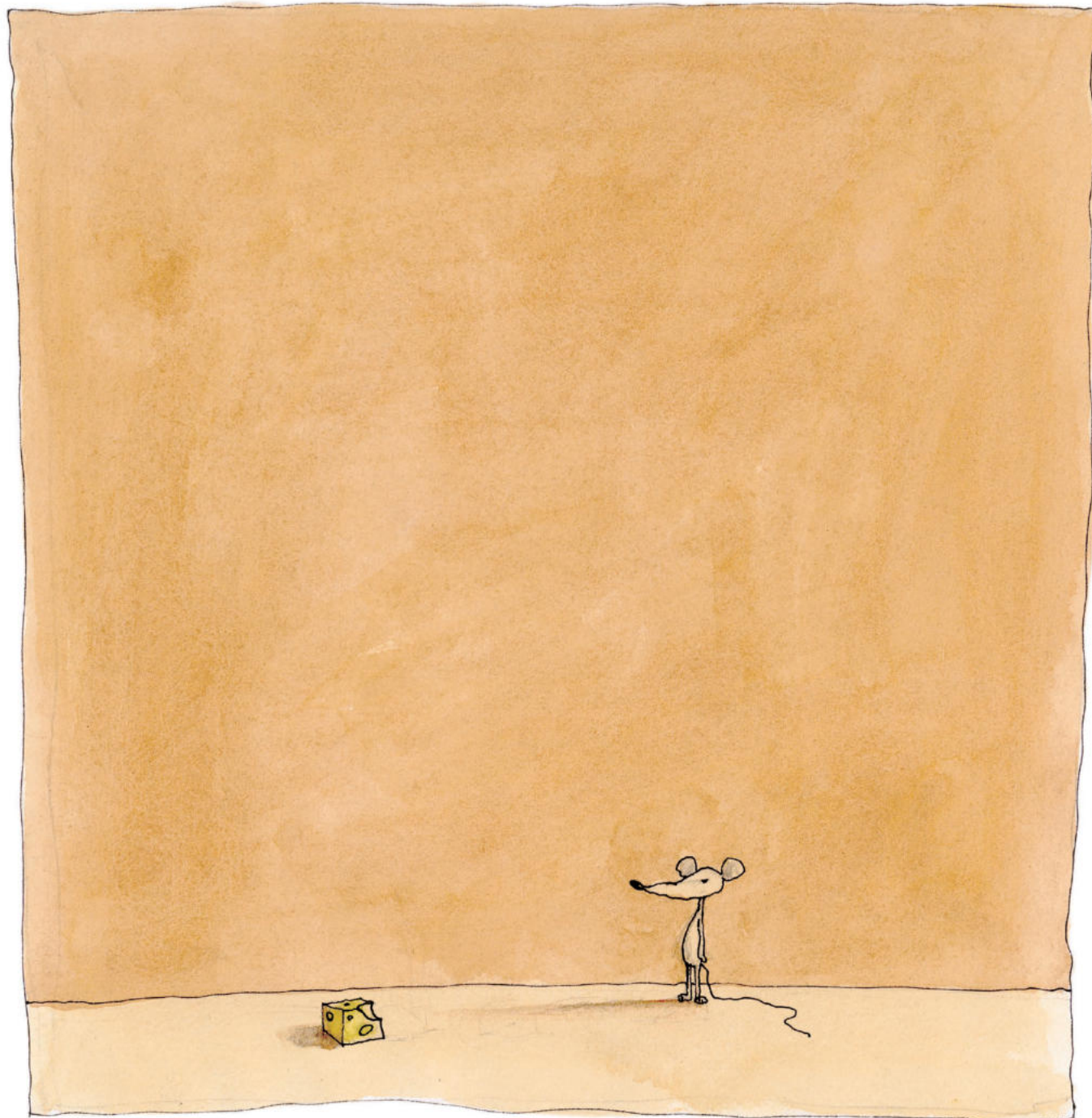
OSKARSSON

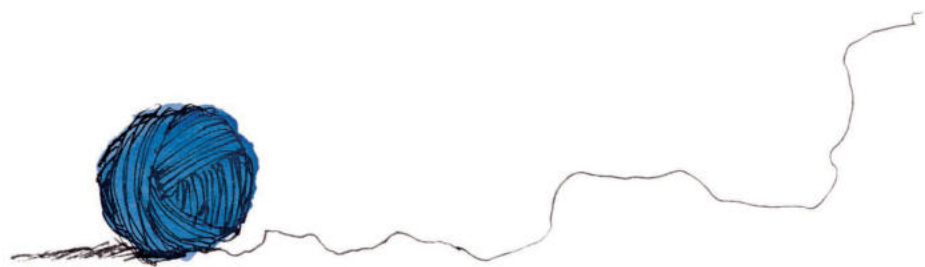
ŠUO, KATĒ IR PELĒ

Pelē sau išdidžiai tipeno per virtuvės grindis ir rado sūrio gabalėlį. Tačiau valgyti jo nenorėjo. Ką tik buvo pasmaguriavusi vištienos salotomis nuo stalo, o ir šiaip – visada rasdavo maisto. Katės ji nebijojo – ta juk pažadėjo jos nebegaudyti. Toks buvo jų susitarimas. Vis dėlto, kadangi pelė visada pirma surasdavo ką nors skanaus, katė vis sekiojo jai iš paskos. Ir, tiesą sakant, tai šiek tiek erzino.

Žmogus buvo numetęs katei siūlą kamuoliuką.
Tačiau žaisti ji nenorėjo. Jai daug smagiau būdavo
anksčiau, kai galėdavo vaikytis pelę. Siūlą
kamuoliukas juk nebėgioja. Kitaip nei pelė. Dabar
jie visi tapo draugais – net ir šuo. Nuo tada
vienas kito nebevaikė.

Šuo buvo išėjęs pasivaikščioti, bet staiga sustojo – nebeprisiminė, kur ėjo. Taip ir stovėjo sau, priešais vieną iš tų daiktų, ant kurių šunys paprastai mėgsta pasižymėti, ir galvojo:
„Man nuobodu, man nuobodu, man nuobodu...“
Šunys šiaip jau daug negalvoja, bet, manau, jam tikrai buvo nuobodu. Nes jam neleido nei loti, nei vaikytis katę. Pelė juk pasakė, kad negalima.

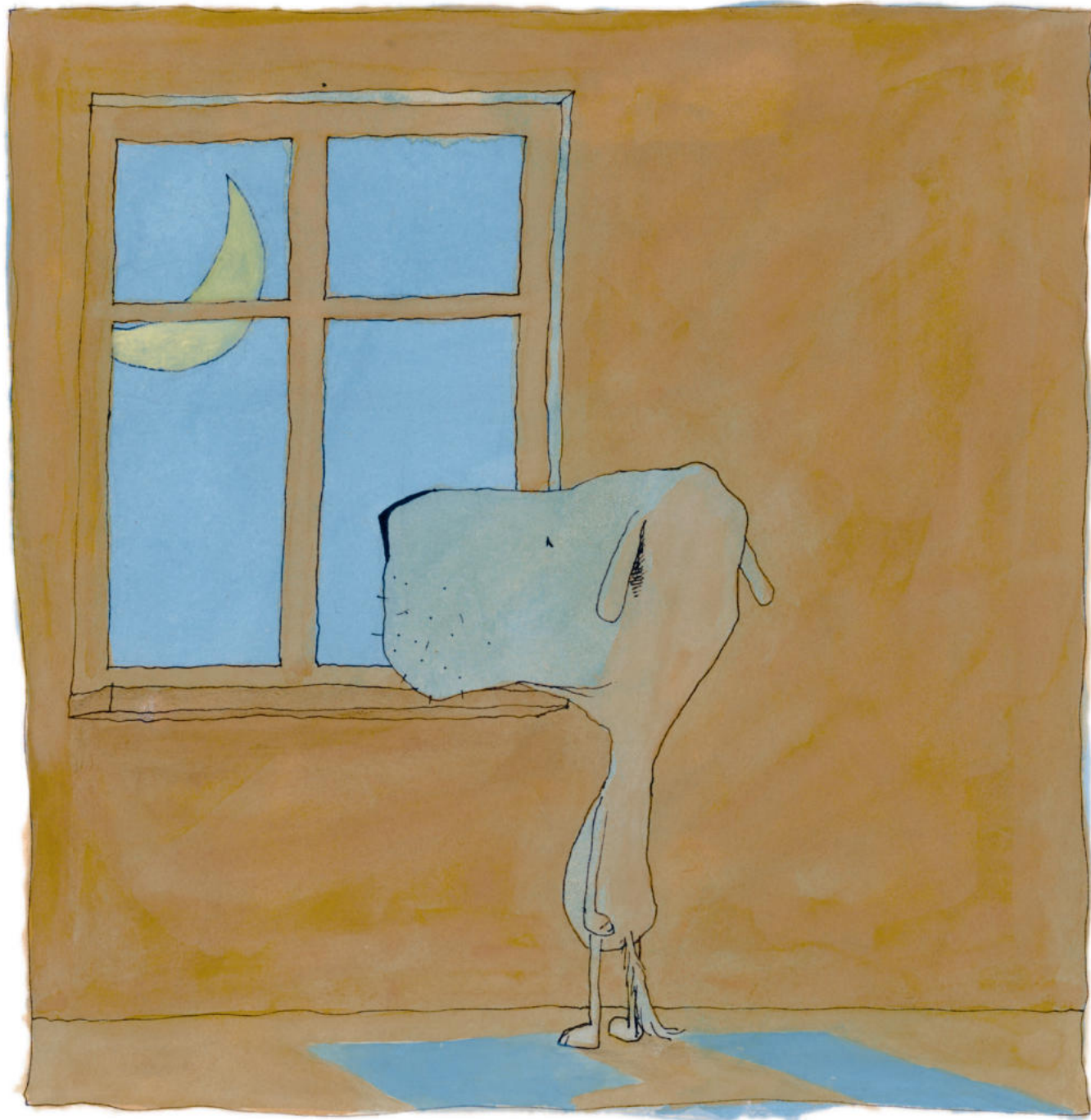

Vakare jie sėdėjo svetainėje ir mėgavosi ramybe, bet darėsi nuobodu. Visi tylėjo. Katė galvojo, kad būtų smagu vytis pelę arba erzinti šunį. Pelė tuo tarpu galvojo, kaip galėtų paerzinti katiną. O šuo? Šuo negalvojo nieko – tiesiog labai nuobodžiavo.

Atējo naktis ir visi sumigo – išskyrus šunį. Tas negalėjo užmigti, nes labai norėjo loti. Bandė susikaupti, bet galvoje kažkas dilgčiojo, lyg būtų nutirpusi letena. Dar ir ant katės buvo supykęs, nes ta jo visai nebijojo.

*Kitą dieną katė buvo radusi puikią vietelę
patinginiauti. Ir visai nepastebėjo, kad kažkas tyliai
sėlina iš nugaros. Šuo vis dar labai norėjo suloti – ir
jau nebegalėjo ištvirti.*

*„Na dabar tai bus...“ – pagalvojo jis. Juk tiek ilgai
laukė šios akimirkos: įkvėpti giliai, labai giliai ir...*

AU AU AU AU AU AU!!!

Katė taip išsigando, kad širdis net pašoko kažkur tarp ausų. Ji šoktelėjo ant aukštos spintos ir liko ten tupėti visą likusią dieną.

„Kaip gera vėl loti,“ – pagalvojo šuo.

– „Ir buvo taip smagu pamatyti, kaip katė pakraupo.“

Katė buvo tikra, kad šunį loti ant jo sukurstė
pelė – juk dažnai taip darydavo. Todėl vakare
nušoko nuo spintos ir patraukė jos ieškoti. O
pelė kaip tik tuo metu stovėjo ir nuobodžiavo,
kai katė atskriejo.

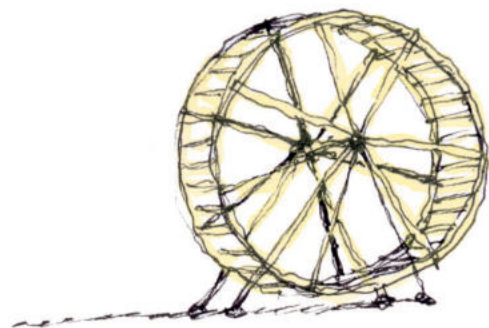

šššššššššššš!!!

Pelė vos neprarado uodegos! Ji šmurkšteležo į savo urvelį ir liko ten drebėti.
„Katė tikriausiai galvoja, kad tai aš sukursčiau šunį loti ant jo,“ – pagalvojo pelė. – Kvailas šuo. Aš jam parodysiu.“

Šuo sėdėjo ir žiūrėjo televizorių, kai pelė
prisliūkino su savo plaktuku. Ji tyliai priėjo
prie šuns, labai atidžiai nusitaikė ir...

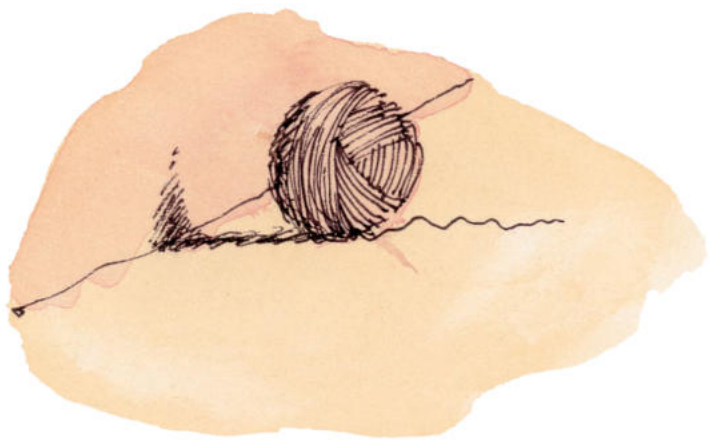

BUM!

*Šuo sucypė, sudejavo ir šoko tiesiai į savo
guolį. Ten ir liko gulėti, nieko
nesuprasdamas.*

Tą naktį nė vienas iš jų negalėjo užmigti. Visi trys gulėjo ir galvojo. Na, o šuniui sekėsi galvoti kiek sunkiau...

Katė pasikvietė pelę, o tada kartu nuėjo pas šunį
- juk reikėjo išsiaiškinti, kas iš tiesų nutiko.
- Aš nieko nežinojau, kol šuo nesulojo, - tarė
katė.
- O tu pradėjai mane vytis! - cyptelėjo pelė.
- Galvojau, kad tu sukurstei šunį mane vytis, -
atsakė katė.
- Nieko panašaus! - pasipiktino pelė.
- Ir tu trenkei man per uodegą... - sumurmėjo
šuo.
- Taip, bet viską pradėjai tu! - vėl cyptelėjo
pelė.
- Bet man taip norėjosi suloti... - pridūrė šuo.
Taip jie visi kalbėjosi iki pat gilios nakties ir pelė
pagalvojo:
- Kaip gera būti kartu!

